

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.129 van 10 maart 2015
in de zaak A. 214.974/XIV-36.225**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 4. XXXXX
 5. XXXXX
 6. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 136.579 van 19 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers de schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging niet hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekers voeren aan dat zij in de gelegenheid dienden te worden gesteld om hun standpunt aangaande het inreisverbod te doen kennen alvorens dergelijk verbod werd opgelegd. Dit maakt echter een nieuw middel uit dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate en het tweede onderdeel van het enige middel is in zijn volledigheid kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, blijkt uit het bestreden arrest dat wel degelijk rekening werd gehouden met de voorgelegde documenten betreffende hun familieleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat “verzoeksters betoog als zou verweerder alvorens over te gaan tot het nemen van de verwijderingsmaatregel van 14 oktober 2014 waar de bestreden beslissing mee gepaard gaat geen rekening zou hebben gehouden met de belangen van haar kinderen, haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand feitelijke grondslag mist”, dat “uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt [...] dat verzoekster een gezin vormt met haar vijf kinderen en dat geen van deze gezinsleden tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven van verzoekster zou kunnen aantasten” en dat “de bestreden beslissing op zich geen betrekking heeft op verzoeksters kinderen”. Het attest betreffende de gezinssamenstelling waaruit blijkt dat B.J., vader van drie van de kinderen, terug onder het zelfde dak woont als de verzoekers, dateert van 5 februari 2015, zijnde na het bestreden arrest. Bovendien vermeldt dit attest dat B.J. op het vermeld adres woont sedert 4 februari 2015. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve geen rekening houden met dit gegeven. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De algemene kritiek van de verzoekers dat het bestreden arrest zeer summier zou zijn gemotiveerd en de rechter in vreemdelingenzaken er zich van af maakt door de oorspronkelijke bestreden beslissingen te motiveren, vindt geen weerslag in het bestreden arrest zelf waarin op omstandig gemotiveerde wijze wordt ingegaan op de grieven die de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangebracht. Met hun kritiek dat het bestreden arrest op geen enkel moment rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan hun geval, gaan de verzoekers er aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een beroep tegen een beslissing van de staatssecretaris slechts

over een annulatiebevoegdheid beschikt waarbij hij enkel vermag na te gaan of die beslissing op grond van de juiste feitelijke gegevens en op redelijke wijze tot stand is gekomen. De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is daarenboven niet van toepassing op de jurisdictionele beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een administratief rechtscollege is. De verzoekers maken geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze dat geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM) blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er onder meer op dat geen van de gezinsleden tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd, dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat de moeder van de kinderen van een in het buitenland verblijvende vader dient te worden toegelaten tot een verblijf in een buurland van het land van verblijf van de vader, dat de bestreden beslissing op zich geen betrekking heeft op de kinderen zodat deze vrienden of verwanten in de Schengenstaten kunnen bezoeken, dat niet blijkt dat de kinderen in het land van herkomst van eerste verzoekster niet de mogelijkheid zullen hebben om via de moderne communicatietechnieken contacten te onderhouden, dat uit geen enkel stuk blijkt dat de kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen, dat de kinderen nog jong zijn en zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen en dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de vader van één van de kinderen niet langer zou gehouden zijn tot het betalen van een onderhouds- en opvoedingsbijdrage of dat afbreuk wordt gedaan aan het akkoord betreffende het gezamenlijk gezag over de kinderen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat de verzoekers zich niet akkoord verklaren met die motivering, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Gelet op het voorgaande is ook het vijfde onderdeel van het enige middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 1200 euro, elk voor een zesde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams